

IK VOND HET BRIEFJE OP MIJN DEUR GEPLAKT TOEN ik van mijn werk thuiskwam. Ik had de lunch-tot-vroege-avonddienst gehad bij Merlotte, maar omdat we in het staartje van december zaten werd de dag al vroeg donker. Dus Bill, mijn voormalige vriend – dat wil zeggen: Bill Compton, ofwel Vampier Bill, zoals de meeste stamgasten in Merlotte hem noemen – moest zijn bericht minder dan een uur geleden hebben achtergelaten. Hij kan pas opstaan als het donker is.

Ik had Bill al ruim een week niet meer gezien, en ons afscheid was niet bepaald vrolijk geweest. Maar nu ik de envelop met mijn naam erop geschreven aanraakte, voelde ik me ellendig. Je zou denken – hoewel ik zesentwintig ben – dat ik nooit eerder een vriend had gehad, en was kwijtgeraakt.

Dan zou je gelijk hebben.

Gewone kerels willen niet uit met zo'n ongewoon iemand als ik. De mensen zeggen al vanaf mijn eerste schooldag dat ik kierewiet ben.

Ze hebben gelijk.

Dat betekent niet dat ik niet af en toe word betast in het café. Kerels worden nou eenmaal dronken. Ik zie er goed uit. Ze vergeten hun argwaan tegen mijn reputatie van ongewoonheid en mijn altijd aanwezige glimlach.

Maar Bill is de enige die ooit dicht bij me is gekomen op een intieme manier. Het had me ontzettend gekwetst om uit elkaar te gaan.

Ik wachtte met het openen van de envelop tot ik aan de oude, bekraste keukentafel zat. Ik had mijn jas nog aan, hoewel ik mijn handschoenen had uitgegooid.

Liefste Sookie – Ik wilde bij je langskomen om met je te praten zodra je wat bijgekomen was van de ongelukkige gebeurtenissen eerder deze maand.

'Ongelukkige gebeurtenissen', aan mijn ronde achterwerk. De blauwe plekken waren eindelijk verdwenen, maar mijn knie deed nog steeds zeer als het koud was, en dat zou wel altijd zo blijven, vermoedde ik. Elke wond die ik had opgelopen, was ontstaan gedurende de bevrijding van mijn ontrouwe vriend, die gevangen was genomen door een groep vampiers waartoe ook zijn voormalige vlam Lorena behoorde. Ik was er nog steeds niet achter waarom Bill zo verzot op Lorena was geweest dat hij gehoor had gegeven aan haar oproep om naar Mississippi te komen.

Je hebt waarschijnlijk een heleboel vragen over wat er is gebeurd.

Reken maar.

Als je met mij persoonlijk wilt praten, kom dan naar de voordeur en laat me binnen.

Ai. Die had ik niet aan zien komen. Ik dacht er even

over na. Hoewel ik Bill niet meer vertrouwde, geloofde ik niet dat hij me fysiek kwaad zou doen, zo besloot ik, en ik liep door het huis terug naar de voordeur. Ik deed open en riep: 'Oké, kom er maar in.'

Hij dook op uit het bos rondom de open plek waarop mijn oude huis stond. Toen ik hem zag, wilde een hevig verlangen in me op. Bill was breedgeschouderd en slank van een leven lang werken op het land naast het mijne. Hij was taai en sterk door zijn jaren als geconfedereerde soldaat, voor zijn dood in 1867. Bills neus kwam rechtstreeks van een Griekse vaas. Zijn haar was donkerbruin en dicht bij zijn hoofd afgeknipt, en zijn ogen waren al net zo donker. Hij zag er precies hetzelfde uit als toen we wat met elkaar hadden, en zo zou hij er voorgoed uitzien.

Hij aarzelde voordat hij de drempel over stapte, maar ik had hem toestemming gegeven, en ik ging opzij zodat hij langs me heen de woonkamer binnen kon gaan, die vol stond met oude, comfortabele meubels en die om door een ringetje te halen was.

'Dank je,' zei hij met zijn koele, aangename stem, een stem die me nog steeds een steek van pure lust bezorgde. Er waren veel dingen misgegaan tussen ons, maar die waren niet in bed begonnen. 'Ik wou met je praten voor ik wegging.'

'Waar ga je heen?' Ik probeerde net zo kalm te klinken als hij.

'Naar Peru. Op bevel van de koningin.'

'Werk je nog steeds aan je, uh, database?' Ik wist bijna niets van computers, maar Bill had hard gestudeerd om zichzelf bekend te maken met de computer.

'Ja. Ik moet nog wat onderzoek doen. Een zeer oude vampier in Lima heeft een schat aan kennis van ons ras op zijn continent, en ik heb een afspraak om bij hem advies in te winnen. En ik ga gelijk wat sightseeën als ik er toch ben.'

Ik onderdrukte de neiging om Bill een fles synthetisch bloed aan te bieden, zoals een goede gastvrouw zou doen. ‘Ga zitten,’ zei ik kortaf, en ik knikte naar de sofa. Ik zat op het puntje van de oude leunstoel die er schuin tegenover stond. Er viel een stilte, een stilte die me nóg duidelijker deed beseffen hoe ongelukkig ik was.

‘Hoe gaat ’t met Bubba?’ vroeg ik ten slotte.

‘Hij zit op dit moment in New Orleans,’ zei Bill. ‘De koningin heeft hem nu en dan graag in de buurt, en hij viel hier de afgelopen maand zo op dat het een goed idee leek om ’m ergens anders naartoe te brengen. Hij zal gauw terug zijn.’

Je zou Bubba zo herkennen als je hem zou zien; iedereen kent zijn gezicht. Maar zijn ‘overbrenging’ was niet bepaald geslaagd. Waarschijnlijk had de mortuariumbediende, die toevallig een vampier was, het sprankje leven beter kunnen negeren. Maar aangezien hij een grote fan was, had hij de poging niet kunnen weerstaan, en nu sleepte de gehele zuidelijke vampiergemeenschap Bubba heen en weer om hem uit het publieke gezichtsveld te houden.

Er viel weer een stilte. Ik had me voorgenomen om mijn schoenen en uniform uit te trekken, een lekker zachte duster aan te trekken, en tv te gaan kijken met een Freschetta-pizza naast me. Het was een eenvoudig plan, maar het was mijn eigen plan. In plaats daarvan zat ik hier nu, in de ellende.

‘Als je iets te zeggen hebt, kom er dan maar mee voor de dag,’ zei ik tegen hem.

Hij knikte, bijna naar zichzelf. ‘Ik moet het uitleggen,’ zei hij. Zijn witte handen schikten zich op zijn schoot. ‘Lorena en ik...’

Ongewild kromp ik ineen. Ik wilde die naam nooit meer horen. Hij had me gedumpt voor Lorena.

‘Ik moet het je vertellen,’ zei hij bijna kwaad. Hij had

me zien trillen. ‘Geef me deze kans.’ Een seconde later wuifde ik met een hand dat hij door kon gaan.

‘De reden dat ik naar Jackson ging toen ze me belde, is dat ik niet anders kon,’ zei hij.

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. Dát had ik al eerder gehoord. Het betekent: ‘Ik heb geen zelfbeheersing’, of ‘Het leek destijds de moeite waard, en ik dacht niet ten noorden van mijn riem’.

‘Lang geleden waren we geliefden. Zoals Eric je volgens eigen zeggen al heeft verteld, houden vampierverhoudingen niet lang stand, maar ze zijn erg intens zolang ze duren. Wat Eric je echter niet vertelde, was dat Lorena de vampier was die me overbracht.’

‘Naar de Duistere Kant?’ vroeg ik, en ik beet vervolgens op mijn lip. Dit was geen luchtig onderwerp.

‘Ja,’ stemde Bill ernstig in. ‘En daarna waren we samen, als geliefden, wat niet altijd het geval is.’

‘Maar jullie gingen uit elkaar...’

‘Ja, ongeveer tachtig jaar geleden bereikten we het punt waarop we elkaar niet langer konden verdragen. Ik had Lorena sindsdien niet meer gezien, hoewel ik natuurlijk wel op de hoogte was van haar doen en laten.’

‘O, tuurlijk,’ zei ik uitdrukingsloos.

‘Maar ik moest aan haar oproep gehoorzamen. Dat is absoluut onontkoombaar. Als je maker je roept, moet je daaraan gehoor geven.’ Zijn stem klonk dringend.

Ik knikte, en probeerde begripvol te kijken. Ik geloof dat ik daar niet al te goed in slaagde.

‘Ze bevál me je te verlaten,’ zei hij. Zijn donkere ogen staarden in de mijne. ‘Ze zei dat ze je zou doden als ik het niet deed.’

Ik begon boos te worden. Ik beet op de binnenkant van mijn wang, heel hard, om mezelf te dwingen me te concentreren. ‘Dus zonder een verklaring of het met mij te be-

spreken besloot je wat het beste was voor mij en voor jou.’

‘Dat moest ik wel,’ zei hij. ‘Ik móést haar bevel uitvoeren. En ik wist dat ze ertoe in staat was om je te verwonden.’

‘Nou, dat kun je wel zeggen.’ Lorena had bovendien haar uiterste best gedaan om me rechtstreeks het graf in te verwonden. Maar ik had haar als eerste te pakken – oké, met wat mazzel, maar het was me gelukt.

‘En nu hou je niet langer van me,’ zei Bill met licht vragende stem.

Ik had geen enkel duidelijk antwoord.

‘Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Ik dacht dat je niet bij me terug zou willen komen. Ik heb tenslotte je móéder gedood.’ En mijn stem was ook licht vragend, maar ik was vooral bitter.

‘Dan hebben we meer tijd apart nodig. Als ik terugkom, als je ermee akkoord gaat, zullen we ’t er nog eens over hebben. Een afscheidskus?’

Tot mijn schande wilde ik Bill dolgraag kussen. Maar het was zo’n waardeloos idee, zelfs het te willen leek verkeerd. We stonden op, en ik gaf hem een vluchtige kus op zijn wang. Zijn witte huid schitterde met de lichte glans die vampiers van mensen onderscheidt. Het had me verbaasd erachter te komen dat niet iedereen ze zag zoals ik.

‘Ga je uit met de Weer?’ vroeg hij, toen hij al bijna de deur uit was. Hij klonk alsof de woorden bij de wortels uit hem waren getrokken.

‘Welke?’ vroeg ik, terwijl ik de verleiding weerstond om met mijn wimpers te knippen. Hij verdiende geen antwoord en hij wist het. ‘Hoe lang blijf je weg?’ vroeg ik iets kordater, en hij keek me wat peinzend aan.

‘Dat is nog niet zeker. Misschien twee weken,’ antwoordde hij.

‘Misschien hebben we ’t er dan over,’ zei ik, terwijl ik mijn gezicht afwendde. ‘Laat me je sleutel teruggeven.’ Ik viste mijn sleutels uit mijn tas.

‘Nee, alsjeblieft, laat ’m aan je sleutelring,’ zei hij. ‘Je hebt ’m misschien nodig als ik weg ben. Ga het huis binnen wanneer je maar wil. Mijn post wordt achtergehouden op het postkantoor tot ik terug ben, en volgens mij zijn alle andere losse eindjes afgehandeld.’

Dus ik was zijn laatste losse eindje. Ik hield de sijpelende woede binnen die tegenwoordig erg aan de oppervlakte lag.

‘Ik hoop dat je een veilige reis zult hebben,’ zei ik koel, en ik deed de deur achter hem dicht. Ik ging terug naar mijn slaapkamer. Ik moest nog een duster aantrekken en wat tv-kijken. Zeker weten dat ik me aan mijn plan hield.

Maar terwijl ik mijn pizza in de oven deed, moest ik mijn wangen een paar keer afvegen.

1

HET NIEUWJAARSFEEST BIJ CAFÉ EN GRILLRESTAURANT Merlotte was eindelijk, eindelijk afgelopen. Hoewel café-eigenaar Sam Merlotte al zijn personeel had gevraagd die avond te werken, waren Holly, Arlene en ik de enigen die waren komen opdagen. Charlsie Tooten had gezegd dat ze te oud was voor alle rotzooi die we op oudejaarsavond voor onze kiezen kregen, Danielle had al lang geleden plannen gemaakt om naar een gekostumeerd feest te gaan met haar vaste vriend, en een nieuwe serveerster kon pas over twee dagen beginnen. Ik denk dat Arlene, Holly en ik het geld beter konden gebruiken dan het plezier.

En ik had toch geen uitnodigingen gehad om wat anders te gaan doen. Als ik bij Merlotte werk, maak ik tenminste deel uit van de omgeving. Dan hoor ik er toch een beetje bij.

Terwijl ik de papiersnippers opveegde, nam ik me nog eens voor tegen Sam geen opmerkingen te maken over wat een slecht idee de zakken met confetti waren geweest. Dat hadden we al overduidelijk laten merken, en zelfs de goedhartige Sam zat er zo langzamerhand doorheen. Het leek niet eerlijk om alles over te laten aan Terry Bellefleur, hoevel vloeren vegen en dweilen zijn werk was.

Sam telde het kasgeld en stopte het in zakjes om langs de nachtkluis van de bank te gaan. Hij zag er moe maar tevreden uit.

Hij klapte zijn gsm open. ‘Kenya? Ben je klaar om me naar de bank te brengen? Oké, dan zie ik je zo bij de achterdeur.’ Kenya, een politieagente, escorteerde Sam vaak naar de nachtkluis, zeker bij zo’n forse omzet als die van vanavond.

Zelf was ik ook tevreden met mijn omzet. Ik had veel fooien gekregen. Volgens mij had ik alles bij elkaar wel driehonderd dollar of meer – en ik kon elke cent ervan gebruiken. Ik zou me erop verheugd hebben bij thuiskomst het geld te tellen als ik zeker wist dat ik nog genoeg hersencellen over had gehad. Het lawaai en de chaos van het feest, het voortdurende geren van en naar de bar en het dienluik, de enorme rotzooi die we moesten opruimen, de onophoudelijke kakofonie van al die hersenen... dat alles had me uitgeput. Tegen het einde van de avond was ik te moe geweest om mijn arme hoofd nog langer te beschermen en waren veel gedachten erdoorheen gelekt.

Het is niet makkelijk om telepathisch te zijn. Heel vaak is het geen pretje. Vanavond was het erger geweest dan op andere avonden. Niet alleen waren de stamgasten – die ik bijna allemaal al jaren ken – in een ongeremde bui, maar ook konden veel mensen het niet laten om mij een bepaald nieuwtje te vertellen.

‘Ik hoor dat je vriendje de hort op is naar Zuid-Ameri-

ka,' had een autoverkoper, Chuck Beecham, met een sarrige blik in zijn ogen gezegd. 'Je zal wel verrekte eenzaam worden in je huis zonder hem.'

'Bied je aan om z'n plek in te nemen, Chuck?' vroeg de man die naast hem aan de bar zat, en ze bulderden van het lachen in een mannen-onder-elkaarmoment.

'Neuh, Terrell,' zei de autoverkoper. 'Ik moet niks hebben van vampierklikjes.'

'Gedraag je, of je gaat eruit,' zei ik kalm. Ik voelde een gloed achter me en ik wist dat mijn baas, Sam Merlotte, over mijn schouder naar hen keek.

'Problemen?' vroeg hij.

'Ze wilden net hun excuses aanbieden,' zei ik, terwijl ik Chuck en Terrell in de ogen keek. Ze staarden omlaag in hun biertjes.

'Sorry, Sookie,' mompelde Chuck, en Terrell bewoog instemmend zijn hoofd op en neer. Ik gaf ze een knikje en wendde me af om een andere bestelling op te nemen. Maar ze waren erin geslaagd me te kwetsen.

En dat was hun doel geweest.

Ik voelde een steek in mijn hart.

Ik wist zeker dat het gewone volk van Bon Temps in Louisiana niets wist van onze breuk. Bill had zeker niet de gewoonte om met zijn privé-zaken te koop te lopen en ik ook niet. Arlene en Tara wisten er natuurlijk het een en ander van, aangezien je het je beste vriendinnen wel moet vertellen als het uit is met je vriend, ook al moet je alle interessante details achterwege laten. (Zoals het feit dat je de vrouw hebt vermoord voor wie hij je verliet. Maar daar kon ik niets aan doen. Echt niet.) Dus wie me ook vertelde, in de veronderstelling dat ik het nog niet wist, dat Bill het land had verlaten, was gewoon hatelijk.

Vóór zijn meest recente bezoekje aan mijn huis had ik Bill voor het laatst gezien toen ik hem de diskettes en de

computer had gegeven die hij bij mij thuis had verborgen. Ik was tegen het vallen van de avond naar zijn huis gereden zodat het apparaat niet te lang op zijn veranda zou staan. Ik had al zijn spullen in een grote, waterdichte doos gedaan en voor zijn deur gezet. Hij was net voordat ik wegreed naar buiten gekomen, maar ik was niet gestopt.

Een slechte vrouw zou de diskettes aan Bills baas, Eric, hebben gegeven. Een mindere vrouw zou die diskettes en die computer hebben gehouden na de uitnodigingen voor Bill (en Eric) om het huis binnen te komen te hebben ingetrokken. Ik zei vol trots tegen mezelf dat ik geen slechte, of mindere, vrouw was.

Als ik trouwens goed nadacht, had Bill gewoon een menselijk iemand kunnen inhuren om bij mij in te breken en de spullen mee te nemen. Ik kon me niet voorstellen dat hij dat zou doen. Maar hij had ze hard nodig, anders zou hij sores krijgen met de baas van zijn baas. Ik ben opvliegend, misschien zelfs zeer opvliegend als ik uitgedaagd word. Maar ik ben niet wraakzuchtig.

Arlene heeft vaak tegen me gezegd dat ik te goed ben, ondanks mijn tegenwerpingen. (Tara zegt dat nooit; misschien kent ze me beter?) Ik besefte terneergeslagen dat Arlene, ergens in de loop van deze hectische avond, over Bills vertrek zou horen. En ja hoor, nog geen twintig minuten na de honende opmerkingen van Chuck en Terrell perste ze zich door de menigte heen om me een bemoedigend klopje te geven. 'Je had die harteloze schoft toch niet nodig,' zei ze. 'Wat heeft hij ooit voor jou gedaan?'

Ik knikte haar flauwtjes toe om te laten zien hoezeer ik haar steun op prijs stelde. Maar op dat moment riep een tafel om twee whisky-sours, twee biertjes, en een gin-tonic, en ik moest me haasten, wat eigenlijk een welkome afleiding was. Toen ik hun drankjes op tafel had gezet, stelde ik mezelf dezelfde vraag. Wat had Bill voor mij gedaan?

Ik bracht verschillende pullen met bier naar twee tafels voordat ik het allemaal op een rijtje had.

Hij had me kennis laten maken met seks, waar ik erg dol op was. Hij had me kennis laten maken met een heleboel andere vampiers, waar ik niet zo dol op was. Hij had mijn leven gered, maar als je er goed over nadacht, zou het niet in gevaar zijn geweest als ik om te beginnen niet iets met hem had gehad. Maar ik had h em ook een paar keer uit de penarie gered, dus die schuld was vereffend. Hij had me 'liefje' genoemd en destijds meende hij het.

'Niets,' mompelde ik, terwijl ik een gemorste pina colada opdweilde en een van onze laatste schone barhanddoekjes aan de vrouw gaf die hem omver had gegooid, aangezien haar rok nog onder zat. 'Hij heeft helemaal niets voor mij gedaan.' Ze glimlachte en knikte, duidelijk omdat ze dacht dat ik met haar meeleeftde. De tent was trouwens toch te lawaaierig om iets te horen, wat voor mij een geluk was.

Maar ik zou blij zijn als Bill terug was. Hij was tenslotte mijn naaste buur. Het oudere kerkhof van de parochie scheidde onze percelen, gelegen aan een provinciale weg ten zuiden van Bon Temps. Ik was daar moederziel alleen, zonder Bill.

'Peru, hoor ik,' zei mijn broer Jason. Hij had zijn arm om het meisje van de avond: een kleine, slanke, donkere twintigjarige uit de afgelegen wildernis. (Ik had haar om een legitimatiebewijs gevraagd.) Ik bekeek haar eens goed. Jason wist het niet, maar ze was een soort vormveranderaar. Die zijn makkelijk te herkennen. Ze was een aantrekkelijk meisje, maar ze veranderde in iets met veren of een vacht zodra de maan vol was. Ik zag dat Sam, toen Jason zich had omgedraaid, haar een dreigende blik toewierp om haar eraan te herinneren dat ze zich moest gedragen op zijn territorium. Ze beantwoordde de blik met interes-

se. Ik had het gevoel dat ze niet in een poesje of een eekhoorn veranderde.

Ik dacht erover om me met haar brein te verbinden in een poging het te lezen, maar het hoofd van een veranderaar is niet zo simpel. De gedachten zijn wat warrig en roodachtig, maar nu en dan krijg je een goed beeld van emoties. Hetzelfde geldt voor Weers.

Sam zelf verandert in een collie als de maan helder en rond is. Soms trippelt hij helemaal naar mijn huis toe en dan geef ik hem een bak met klikkjes en mag hij dutten op mijn achterveranda, als het goed weer is, of in de huiskamer, als het slecht weer is. Ik laat hem niet meer in de slaapkamer, want hij wordt naakt wakker – in die toestand ziet hij er érg fraai uit, maar ik laat me liever niet in de verleiding brengen door mijn baas.

De maan was niet vol deze avond, dus Jason zou veilig zijn. Ik besloot hem niets te vertellen over zijn date. Iedereen heeft wel een paar geheimen. Haar geheim was gewoon net iets bonter.

Behalve de date van mijn broer, en Sam natuurlijk, waren er nog twee bovennatuurlijke wezens in Café Merlotte op deze oudejaarsavond. Het ene was een schitterende vrouw van minstens één meter drieëntachtig met lang, golvend zwart haar. Verleidelijk gekleed in een nauwsluitende oranje jurk met lange mouwen was ze alleen binnengekomen en bezig elke kerel in het café te begroeten. Ik wist niet wat ze was, maar ik kon aan haar hersenpatroon wel zien dat ze niet menselijk was. Het andere wezen was een vampier, die binnen was gekomen met een groep jonge mensen van wie de meesten begin twintig waren. Ik kende ze geen van allen. Slechts een vluchtige blik van enkele andere feestvierders duidde op de aanwezigheid van een vampier. Zo bleek maar weer hoezeer de publieke opinie in de afgelopen paar jaar was veranderd sinds de Grote Openbaring.

Bijna drie jaar geleden, in de nacht van de Grote Openbaring, vertoonden de vampiers zich in elke staat op televisie om hun bestaan kenbaar te maken. Die nacht werden veel veronderstellingen over de wereld onderuitgehaald en voor altijd bijgesteld.

De groep trad in de openbaarheid naar aanleiding van een door Japanners ontwikkeld synthetisch bloed dat vamps voldoende voeding geeft. Sinds de Grote Openbaring hebben de Verenigde Staten talloze politieke en sociale beroeringen doorstaan gedurende het hobbelige proces om harmonisch met onze nieuwste burgers, die toevallig dood zijn, samen te leven. De vampiers hebben een publiek gezicht en een publieke verklaring voor hun gesteldheid – ze beweren dat een allergie voor zonlicht en knoflook ingrijpende stofwisselingsveranderingen veroorzaakt – maar ik heb de andere kant van de vampierwereld gezien. Mijn ogen zien tegenwoordig veel dingen die de meeste menselijke wezens nooit te zien krijgen. Vraag me of deze kennis me gelukkig heeft gemaakt.

Nee.

Maar ik moet toegeven: de wereld is er voor mij een stuk interessanter op geworden. Ik ben vaak op mezelf aangewezen (aangezien ik niet bepaald Norma Normaal ben), dus de extra stof tot nadenken was welkom. De angst en het gevaar niet. Ik heb het geheime gezicht van de vampiers gezien, en ik ben dingen te weten gekomen over Weers en veranderaars en zo. Weers en veranderaars houden zich liever op de achtergrond – voorlopig in elk geval – en kijken ondertussen toe hoe het in de openbaarheid treden uitpakt voor de vamps.

Dit zat ik allemaal te overpeinzen terwijl ik dienbladen vol glazen en bekers ophaalde en de afwasmachine vollaadde en leeghaalde om Tack, de nieuwe kok, te helpen. (Zijn echte naam is Alphonse Petacki. Vind je het gek dat hij lie-

ver Tack wordt genoemd?) Toen ons deel van de schoonmaak erop zat en deze lange avond eindelijk voorbij was, omhelsde ik Arlene en wenste ik haar een gelukkig nieuwjaar, en ze gaf me een omhelzing terug. Holly's vriend stond buiten op haar te wachten bij de personeelsingang aan de achterkant van het gebouw, en Holly zwaaide naar ons terwijl ze haar jas aantrok en zich naar buiten haastte.

‘Wat zijn jullie wensen voor het nieuwe jaar, dames?’ vroeg Sam. Kenya stond inmiddels geleund tegen de bar op hem te wachten met een kalme en alerte uitdrukking op haar gezicht. Kenya kwam hier vrij regelmatig lunchen met haar partner Kevin, die net zo bleek en dun was als zij donker en rond was. Sam zette de stoelen op de tafels zodat Terry Bellefleur, die heel vroeg in de ochtend kwam, de vloer kon dweilen.

‘Een goede gezondheid en de juiste man,’ zei Arlene dramatisch, terwijl ze met haar hand over haar hart wapperde. We schoten in de lach. Arlene heeft vele mannen ontmoet – en is vier keer getrouwd geweest – maar ze is nog steeds op zoek naar De Ware. Ik kon Arlene ‘horen’ denken dat Tack hem wel eens kon zijn. Ik schrok even; ik wist niet eens dat ze een oogje op hem had.

De verbazing was van mijn gezicht af te lezen en met onzekere stem vroeg Arlene: ‘Vind je dat ik het op moet geven?’

‘Ben je gek?’ zei ik onmiddellijk, en ik sprak mezelf streng toe omdat ik mijn gezicht niet beter in de plooi had gehouden. Ik was ook zo moe. ‘Ik weet zeker dat dit jouw jaar wordt, Arlene.’ Ik lachte naar de enige vrouwelijke zwarte politieagent van Bon Temps: ‘Je moet een nieuwjaarswens hebben, Kenya. Of een voornemen.’

‘Ik wens altijd vrede tussen mannen en vrouwen,’ zei Kenya. ‘Maakt m'n werk een stuk makkelijker. En mijn voornemen is om een-veertig te bankdrukken.’